

Arrest

nr. 309 314 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU
Broustinlaan 37
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Rwandese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2024 tot teruggrijping (bijlagen 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 29 juni 2024 met een vlucht afkomstig uit Kigali op de nationale luchthaven van Zaventem aan. Zij worden tegengehouden aan de grens.

Op 29 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot teruggrijping (bijlage 11) voor beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“de heer:

naam N. voornaam J. B.

geboren op 01.01.1981 te Nyamagabe-Tare geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (xxx)
afgegeven te [...] op : 07.01.2021
houder van het visum nr. (xxx) van het type C afgegeven door België
geldig van 16.06.2024 tot 15.07.2024
voor een duur van 14 dagen, met het oog op : Toerisme
afkomstig uit Kigali met WB700, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :
(...)
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart samen met zijn echtgenote België te willen bezoeken, maar kennen geen bezienswaardigheden en zijn niet in het bezit van toeristische documentatie die hun reisdoel zou kunnen staven. Zij wensen tevens Frankrijk te bezoeken en kennen ook hiervoor geen bezienswaardigheden en zijn niet in het bezit van toeristische.
Betrokkenen hebben slechts een hotelreservatie voor 1 nacht .”

“de mevrouw :

naam U. voornaam C.
geboren op 14.08.1984 te Nyanza-Rwabicuma geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.) wonende te [...]
houder van het document paspoort nummer (...)
afgegeven te [...] op : 06.05.2021
houder van het visum nr. 05076876 van het type C afgegeven door België
geldig van 16.06.2024 tot 15.07.2024
voor een duur van 14 dagen, met het oog op : Toerisme
afkomstig uit Kigali met WB700 , op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :
(...)
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart samen met haar echtgenoot België te willen bezoeken, maar kennen geen bezienswaardigheden en zijn niet in het bezit van toeristische documentatie die hun reisdoel zou kunnen staven. Zij wensen tevens Frankrijk te bezoeken en kennen ook hiervoor geen bezienswaardigheden en zijn niet in het bezit van toeristische.
Betrokkenen hebben slechts een hotelreservatie voor 1 nacht .”

Op 29 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens tot de intrekking van hun visum type C.

Op 29 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten slotte tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. Waar de vordering ook is gericht tegen de beslissingen tot vrijheidsberoving (de derde en vierde bestreden beslissing), moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vragen verzoekers dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevinden verzoekers zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel. Ten slotte voeren zij een manifeste appreciatiefout aan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissingen ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op

grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt dienaangaande op dat in de motieven van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk en op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers België willen bezoeken maar geen bezienswaardigheden kennen en niet in het bezit zijn van toeristische documentatie die hun reisdoel kan staven. Zij wensen tevens Frankrijk te bezoeken en kennen ook hiervoor geen bezienswaardigheden en zijn niet in het bezit van toeristische documentatie. Verzoekers hebben slechts een hotelreservatie voor één nacht. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt prima facie niet.

Verzoekers betogen dat de motieven niet afdoende zijn en lijken hiermee de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betwisten de motieven omdat zij genoeg geld bijhadden, alsook hun visakaarten. Ze zouden opgehaald worden door personen die hen ook zouden vergezellen bij hun reis in België en Frankrijk. Ze hadden inderdaad slechts voor één nacht een hotel gereserveerd omdat ze de volgende nachten zouden bepalen in functie van hun reis. Ten slotte stellen ze dat ze niet in het Frans werden gehoord en er geen tolk ter beschikking werd gesteld.

Verzoekers betwisten evenwel niet dat zij geen bezienswaardigheden kennen, noch in België, noch in Frankrijk en niet in het bezit waren van toeristische documentatie die hun reisdoel kon staven. Waar zij stellen dat zij zouden opgehaald worden en begeleid worden tijdens hun reis door 'personen', tonen zij dit niet aan en is hun betoog beperkt tot een loutere bewering. Waar verzoekers stellen dat zij hun overnachtingen zouden bepalen in functie van hun rondreis blijft hun betoog eveneens beperkt tot een loutere bewering.

Waar zij stellen dat zij niet gehoord zijn in het Frans en er geen tolk werd voorzien, merkt de Raad op dat in het grensverlag volgende vaststellingen worden gedaan. Verzoekers komen voor toeristische doeleinden naar België. Zij zijn in het bezit van een hotelreservatie voor één nacht en van 1000 euro cash en kredietkaarten. Zij verklaren België te willen bezoeken maar kunnen geen nadere omschrijving geven van bezienswaardigheden in het land. Zij delen mee na een paar dagen Frankrijk te zullen bezoeken, meer bepaald Parijs. Zij wensen een toren te bezoeken. Zij zouden een vriend in het Antwerpse hebben van wie ze de naam en telefoonnummer meedelen. Ze zijn sedert 13 jaar gehuwd en zouden handelaars zijn. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers de mogelijkheid werd geboden om toelichting te geven over de invulling van hun toeristisch verblijf op het Schengen-grondgebied. Er werd geen melding gemaakt van taalproblemen door verzoekers.

Een vreemdeling die aan de grens door de politie wordt gecontroleerd op de binnenkomstvoorwaarden, en in dit verband wordt gehoord, weet op dat ogenblik ook dat dit gehoor kadert binnen zijn recht op binnenkomst en een mogelijke teruggrijping indien niet is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoekers kunnen niet in redelijkheid voorhouden dat zij niet de mogelijkheid hadden alle stukken voor te leggen om hun toeristische doelen te staven. Verzoekers werden niet verhinderd om op nuttige wijze hun standpunt naar voor te brengen. Er blijkt niet dat de door verzoekers in het kader van het hoorrecht aangehaalde argumenten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen immers op geen enkele manier aan dat hun verklaringen anders zouden zijn geweest of anders zouden zijn beoordeeld.

Waar verzoekers voorhouden dat zij pas op 1 juli 2024 in het bezit werden gesteld van de bestreden beslissingen terwijl zij sinds 30 juni 2024 werden vastgehouden en menen dat zij op onwettige wijze van hun vrijheid werden beroofd, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van beroepen tegen een beslissing tot vasthouding.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet – niet bevoegd is om kennis te nemen van enige betwisting omtrent beslissingen tot vrijheidsberoving (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Verzoekers betogen vervolgens dat geen enkel criterium onder artikel 3 van de Vreemdelingenwet op hen van toepassing is.

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden in hun betoog, laat artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de eerste en tweede bestreden beslissing zijn gesteund, in dit opzicht verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het gegeven dat verzoekers in het bezit waren van een geldig paspoort met een visum type C, vrijwaart hen dus niet van de mogelijkheid dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dienen voor te leggen, uitleg moeten geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan verzoekers na een controle van de voorgelegde stukken een visum werd toegekend, brengt dus niet met zich mee dat zij zonder meer recht hebben op toegang tot het grondgebied. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscore, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en de vreemdeling terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot teruggrijping op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

Ten slotte betogen verzoekers dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden door hen vast te houden aan de grens. De Raad herhaalt dienaangaande dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet – niet bevoegd is om kennis te nemen van enige betwisting omtrent beslissingen tot vrijheidsberoving.

De middelen zijn prima facie niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN